

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobkyně: **A. M. E.**, narozená X,
bytem X,
zastoupená advokátkou Mgr. Ing. Lenkou Pechovou,
sídlem Školská 695/38, Praha,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**,
sídlem Škroupova 1760/18, Plzeň,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. PK-DSH/16380/24 ze dne 31. 10. 2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. V této věci se soud zabýval tím, jakou míru neopatrnosti chodce při pohybu v parkovišti lze považovat za přijatelnou a nikoliv protiprávní.

I. Řízení před správními orgány

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

2. Městský úřad Tachov uznal žalobkyni vinnou přestupkem podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu) ve znění účinném do 30. 6. 2023 v souvislosti s porušením § 4 písm. a) téhož zákona. Skutkovou podstatu přestupku měla žalobkyně naplnit tím, že dne 6. 8. 2022 v době kolem 20:35 hod. šla po parkovišti u restaurace Skála (ulice Pivovarská 107, obec Chodová Planá) ve směru od zdi pivovaru, přičemž při chůzi vystoupila do jízdní dráhy couvajícímu osobnímu motorovému vozidlu, které řídil pan P. Š.. Důsledkem toho došlo ke střetu žalobkyně se zadní části vozidla, po kterém žalobkyně upadla na pozemní komunikaci a utrpěla zranění. Žalobkyně se tedy nechovala dostatečně ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožovala život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní. Městský úřad uložil žalobkyni za tento přestupek pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Následné odvolání žalobkyně žalovaný zamítl a rozhodnutí městského úřadu potvrdil.
3. Pan P. Š. byl v samostatném řízení (příkazem) shledán vinným jinými přestupky. Skutkovou podstatu přestupků ve zkratce naplnil tím, že při couvání vozidla ohrozil žalobkyni, důsledkem čehož žalobkyně upadla na pozemní komunikaci a zranila se; při šetření dopravní nehody bylo nadále prokázáno, že vozidlo nemělo platnou technickou prohlídku silničního vozidla. Za tyto přestupky byla panu Š. uložena pokuta ve výši 3 500 Kč.

II. Řízení před soudem

4. Proti rozhodnutí žalovaného žalobkyně brojila žalobou. V ní namítla, že její zavinění nebylo řádně prokázáno, a to ani ve formě nevědomé nedbalosti. Názor vyjádřený správními orgány klade na chodce na parkovišti nepřiměřené nároky. Podle videozáznamu od zahájení couvání vozidla do srážky uběhly pouhé tři sekundy. Její zavinění na nehodě však nelze dovodit z toho, že každé $\frac{3}{4}$ sekundy aktivně nekontrolovala, zda nějaké vozidlo v jejím okolí (360°) nebude z parkoviště vyjíždět nebo do něho vjíždět. Zároveň se nehoda stala na parkovišti, na kterém řidiči musejí počítat se zvýšeným pohybem chodců. Správní orgán se dopustil nepřipustné analogie, když parkoviště přirovnával k vozovce, a v tom ohledu dovodil obdobné povinnosti chodců. Žalobkyně navrhla provedení znaleckých posudků. Zaprvé ustanovení znalce z oboru silniční dopravy, který by určil, kolik času měla žalobkyně na to, aby na couvající vozidlo reagovala v souvislosti s jeho rychlostí a co všechno mohla žalobkyně vnímat, když se domnívala, že ostatní účastníci provozu dodrží stanovené předpisy a z nich plynoucí povinnosti. Zadruhé ustanovení znalce z oboru zdravotnictví se specializací na oftalmologii, který by byl schopen říct, zda žalobkyně mohla mít vozidlo ve svém zorném úhlu (s ohledem na její vyšší věk a pohybující se motocykly). Správní orgány však znalce neustanovily a rozhodly pouze na základě vlastní interpretace zákona a chybně vyhodnoceného videozáznamu. Žalobkyně zdůraznila, že správní orgán byl povinen své závěry o zanedbání potřebné míry opatrnosti opřít o konkrétní fakta, což se nestalo. V tomto ohledu žalobkyně zdůraznila, že v den incidentu jí bylo 76 let. Má již tedy pomalejší reakce, zhoršuje se jí zorný úhel a snižuje se její schopnost vnímat několik podnětů zároveň. Správní orgán také nedostatečně zohlednil to, že žalobkyně věnovala pozornost motocyklům vyjíždějícím z parkoviště, jeden z nich ji dokonce míjel. Svou pozornost tedy zaměřila více na motocykly a nemohla více předjímat, že vozidlo začne couvat nepřiměřenou rychlostí a žalobkyně si nevšimne. Napadené rozhodnutí také může mít výrazný dopad do majetkové sféry žalobkyně.
5. Žalovaný považoval žalobu za nedůvodnou, přičemž odkázal na napadené rozhodnutí,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

neboť odvolací a žalobní námitky se shodovaly. Nad rámec toho uvedl, že po žalobkyni nebylo požadováno, aby každé $\frac{3}{4}$ sekundy kontrolovala veškerý provoz na parkovišti. Žalobkyně se nicméně měla dívat směrem, kterým šla. Plocha parkoviště není chodníkem ani přechodem pro chodce a chodec zde nemá přednost. Při provozu na parkovišti je tak potřeba vzájemná ohleduplnost mezi chodci a motoristy a potřebná míra opatrnosti z obou stran, kterou v nynější věci nevynaložil ani jeden z účastníků dopravní nehody. Kdyby žalobkyně reagovala na couvající vozidlo, k nehodě by nedošlo, tedy i její jednání bylo příčinou nehody. Provedení znaleckých posudků považoval žalovaný za nadbytečné.

Ústní jednání

6. Z ústního jednání se oba účastníci omluvili prostřednictvím svých zástupců. Soud neshledal důvod při jednání opakovat či doplňovat dokazování, vše potřebné bylo součástí správního spisu.
7. Na okraj toho soud upozorňuje, že žalobkyni nepředvolával přímo, ale pouze prostřednictvím její zástupkyně. Tento postup je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu; je nicméně v souladu s textem procesního předpisu a aktuální rozhodovací činností Ústavního soudu. Krajský soud v Plzni zcela souhlasí s Městským soudem v Praze (a dlouhodobou praxí krajských správních soudů, potažmo všech soudů civilních), že není žádný zákonný ani ústavní důvod zastoupené účastníky předvolávat samostatně: § 42 odst. 2 s. ř. s. hovoří jasně – postačuje předvolání zástupce, ledaže jde o nezastupitelný úkon zastoupeného. Účast na jednání ovšem není nezastupitelným úkonem, což plyne již jen z toho, že se účastníci mohou v plném rozsahu nechat zastoupit zástupci a tito zástupci se mohou nechat zastoupit dalšími zástupci, aniž by to na ústním jednání v jeho základní podobě cokoliv měnilo. Zastoupený má být o jednání informován svým zástupcem; že by toho advokáti snad nebyli schopni, není Krajskému soudu Plzni z jeho rozhodovací činnosti známo. Advokátní zastoupení tedy umožňuje plnou realizaci práv zastoupeného.
8. Tento náhled potvrzuje i aktuální rozhodování Ústavního soudu (srov. usnesení sp. zn. III. ÚS 2546/23 ze dne 9. 1. 2024, sp. zn. II. ÚS 1797/25 ze dne 2. 7. 2025). Jde sice jen o „nezávazná“ odmítnutí pro zjevnou neopodstatněnost, nelze však ztratit ze zřetele, že při zjevné či prejudikované absenci zásahu do ústavně zaručených práv neexistuje žádná jiná forma rozhodnutí než právě odmítnutí podle § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu. Očekávat vydání rozhodnutí Ústavního soudu v jiné podobě je sice možné, ale z tohoto pohledu nepřilíš rozumné.
9. V podrobnostech zdejší soud odkazuje na pečlivě a korektně odůvodněné úvahy v odst. 4–14 rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 5 A 22/2025-103 ze dne 5. 5. 2025 a dalších rozhodnutích toho soudu. Tyto argumenty Městského soudu v Praze byly dosud Nejvyšším správním soudem oslyšeny, což však nemění nic na jejich významu a ani na souhlasu Krajského soudu v Plzni s jejich správností (jde ostatně o údajnou vadu řízení, která má být v každém řízení o kasační stížnosti posuzována *ex officio*, není tedy možné se k ní nevyjádřit; srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.).

III. Posouzení věci

10. Žaloba není důvodná. Správní orgány řádně zjistily skutkový stav věci, a to i bez provedení navržených důkazů. Bylo prokázáno, že žalobkyně z nedbalosti naplnila skutkovou podstatu přestupku, když se nechovala dostatečně ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožovala život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní při pohybu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

na veřejném parkovišti. Důsledkem porušení povinností jak na straně žalobkyně, tak na straně řidiče vozidla – pana Š. došlo ke střetu vozidla s žalobkyní. Nehodu tedy nezavinil výlučně pan Š..

11. Protože žalobkyně ve správním řízení i před soudem uplatnila srovnatelnou argumentaci, lze odkázat na podrobné odůvodnění napadených rozhodnutí. Žalovaný se s námitkami a návrhy žalobkyně vypořádal dostatečně, srozumitelně, logicky a na věc přílehavým způsobem (srov. rozsudek NSS č. j. 8 Afs 75/2005-130 ze dne 27. 7. 2007, č. 1350/2007 Sb. NSS). Nad rámec toho lze uvést:

Povinnost chodce v provozu na parkovišti jako pozemní komunikaci

12. Žalovaný konstatoval, že při provozu na parkovišti je potřeba vzájemná ohleduplnost mezi chodci a motoristy a potřebná míra opatrnosti obou stran, kterou v nynější věci nevynaložil ani jeden z účastníků dopravní nehody. Rozhodnutí o přestupcích, jež spáchal pan Š., není předmětem přezkumu tohoto řízení. Soud tedy není oprávněn hodnotit, zda Městský úřad Tachov postupoval v jeho případě po právu. Lze ale uzavřít, že správní trest za dopravní nehodu v podobě pokuty byl uložen obou účastníkům nehody, tedy že dopravní nehodu zavinili oba. Ve věci žalobkyně byl takový postup po právu.
13. Argumentace žalobkyně ohledně nepřípustné analogie není důvodná. Správní orgány nedovozovaly povinnost žalobkyně z § 54 odst. 2 zákona o silničním provozu, jak se žalobkyně mylně domnívá, ale z § 4 písm. a) téhož zákona. Podle něhož platí, že *při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen* chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, aby nepoškozoval životní prostředí ani neohrožoval život zvířat, své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu.
14. Veřejné parkoviště může být samostatnou místní komunikací, pokud tomu tak není, je součástí místní komunikace (§ 12 odst. 4 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích). Veřejné parkoviště je stavebně a provozně vymezená plocha místní nebo účelové komunikace anebo samostatná místní nebo účelová komunikace určená ke stání silničního motorového vozidla (§ 12 odst. 6 téhož zákona). Místní a účelová komunikace jsou dvě ze čtyř kategorií pozemních komunikací (§ 2 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích). Pozemní komunikace je dopravní cesta určená k užití silničními a jinými vozidly a chodci, včetně pevných zařízení nutných pro zajištění tohoto užití a jeho bezpečnosti (§ 2 odst. 1 téhož zákona).
15. Žalovaný správně uvedl, že povinnosti stanovené v § 4 písm. a) zákona o silničním provozu dopadají i na pohyb chodců na veřejném parkovišti, neboť i na veřejném parkovišti (pozemní komunikaci) je potřeba dbát bezpečnosti provozu. I chodci jsou totiž „každým“ ve smyslu tohoto ustanovení. Stejně tak jsou chodci na pozemních komunikacích zjevně účastníky silničního provozu ve smyslu § 2 písm. a) zákona o silničním provozu.

Potřebná míra opatrnosti žalobkyně

16. Správní orgány po žalobkyni nepožadovaly nepřiměřeně přísné nároky jakožto na chodce pohybujícího se po veřejném parkovišti. Vozidlo, které žalobkyni srazilo, se nacházelo vedle vozidla, do kterého žalobkyně měla v úmyslu nastoupit. Jak správně uvedl žalovaný, pan Š. na vozidle rozsvítil 6 sekund před střetem bílá světla pro couvání, jejichž hlavním účelem je upozornit ostatní účastníky provozu na couvání. Z videozáznamu je rovněž

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

patrné, že pan Š. nevycouval z parkovacího místa nepřiměřeně rychle, jak uvádí žalobkyně. Je pravdou, že těsně před tím, než žalobkyně vstoupila do prostoru parkoviště, jež je zachycen na videozáznamu, kolem ní projel motocykl a další motocykl se chystal k výjezdu z parkoviště. To však nic nemění na tom, že žalobkyně následně měla svou pozornost rovněž zaměřit na směr, kterým kráčela. Místo odkud vyjížděl motocykl ani nebylo od místa, kde byla zaparkována vozidla, vzdáleno v úhlu větším než 180°. Argument žalobkyně ohledně kontroly celého okolí každé $\frac{3}{4}$ sekundy proto není relevantní.

17. Kdyby žalobkyně svou pozornost zaměřila i na směr, kde se nacházela zaparkovaná vozidla, zcela jistě by si couvajícího vozidla stihla všimnout a mohla se předstihem zastavit, případně ustoupit dozadu. Žalobkyně sama uvedla, že jí ve výhledu nic nebránilo (viz protokol o ústním jednání na č. l. 100–104 správního spisu). Videozáznam rovněž vylučuje tvrzení žalobkyně, jež učinila v řízení před správními orgány, že do couvajícího vozidla klepala s vidinou, že zastaví.
18. K tomu soud připomíná, že jeho role je přezkumná. Jakkoliv postupuje tzv. v plné jurisdikci, není oprávněn bezdůvodně přehodnocovat důkazy a závěry o skutkovém stavu, které správní orgán učinil na základě dokazování, popřípadě podkladů rozhodnutí. I postup krajského soudu se proto zaměřuje především vady důkazního procesu před správním orgánem, tj. zda správní orgán důkazy provedl a zhodnotil korektně – zda učiněná skutková zjištění nejsou ve zjevném nesouladu s vykonanými důkazy. Takové vady soud nezjistil, proto se ztotožnil se skutkovými závěry správních orgánů o tom, jak nehodový děj proběhl a jakou roli v něm hrál pohyb žalobkyně po parkovišti.
19. Nelze přisvědčit žalobkyni ohledně její nevinu s přihlédnutím k jejímu vyššímu věku (pomalejší reakce, zhoršení jejího zorného úhlu a snížení její schopnosti vnímat několik podnětů zároveň). Žalovaný v tomto ohledu odkázal na § 3 odst. 1 zákona o silničním provozu, dle něhož *se provozu na pozemních komunikacích nesmí účastnit osoba, která by vzhledem k věku nebo ke sníženým tělesným nebo duševním schopnostem mohla ohrozit bezpečnost tohoto provozu*. To neplatí, pokud osoba sama nebo jiná osoba učinila taková opatření, aby k ohrožení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích nedošlo. Pokud byly rozlišovací schopnosti žalobkyně sníženy, měla žalobkyně učinit taková opatření, aby byla zajištěna její bezpečnost v provozu na pozemních komunikacích. Rovněž z § 4 písm. a) zákona o silničním provozu vyplývá povinnost žalobkyni, aby při účasti na provozu pozemních komunikací zohlednila své schopnosti a zdravotní stav.
20. Stručně řečeno: pokud žalobkyně ví, že hůř orientuje a hůř pohybuje, má se na pozemní komunikaci pohybovat o to opatrněji, nikoliv o to bezstarostněji.
21. Správní orgány správně zdůraznily, že sama žalobkyně uvedla, že už 60 let jezdí autem. Na řidiče jsou přitom kladeny vyšší nároky než na chodce. Měla si být proto vědoma, že zaparkované vozidlo, které rozsvítilo světla má v plánu couvat jejím směrem. Dále žalobkyně uvedla, že je sportovně založená a důsledkem nehody nebude moct hrát tenis či plavat. Zejména tenis přitom vyžaduje vyšší nároky na zrak, pohyb a soustředěnost i periferní vidění než chůze na parkovišti. Žalobkyně naopak netvrdila, že trpí nějakým onemocněním, kvůli němuž by její rozlišovací schopnosti byly sníženy. Za toho stavu nic nenaznačuje tomu, že její schopnost zaznamenat couvající vozidlo s předstihem, aby zabránila střetu, byla snížena.
22. Soud nepřisvědčil ani námitce ohledně neprovedení navržených důkazů, tedy

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

neustanovení znalců za účelem vypracování znaleckých posudků. Správní orgány správně konstatovaly, že důkaz v podobě videozáznamu jasně prokazuje skutkový stav věci. Jasně z něj vyplývá, že žalobkyně nezaregistrovala couvající vozidlo, ač měla a mohla. Vypracování znaleckých posudků by tedy bylo nadbytečné, neboť by nemohly na věci nic změnit.

23. Žalobkyně také zmínila případný zásah do její majetkové sféry. V tomto ohledu nic bližšího v žalobě neuvedla. V návrhu na přiznání odkladného účinku pak hovořila o újmě spočívající v povinnosti vrácení poměrné částky pojistného plnění vyplaceného pojišťovnou vozidla, u něhož bylo sjednáno povinné ručení. Tento argument nemůže na vině žalobkyně nic změnit.
24. Lze proto uzavřít, že to byl nejen pan Š., který měl jako řidič vozidla povinnost vyvarovat se střetu s žalobkyní, ale zároveň i žalobkyně měla povinnost počínat si na parkovišti ohleduplně a ukázněně, aby ke střetu nedošlo. Této povinnosti však žalobkyně neodstála a správní orgány ji po právu potrestaly. Nadto lze zmínit, že žalobkyně byla potrestána pokutou v nejnižší možné výši (1 500 Kč) podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu.

IV. Závěr

25. Z uvedených důvodů není rozhodnutí žalované nezákonné a netrpí ani vadami řízení. Soud proto žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 27. listopadu 2025

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.